

[Justitsministeren.]

dog ikke, nogen vil være i Tvivl om, hvem der sigtes til. Jeg er derimod uenig med det ærede Medlem angaaende den sproglige Affattelse af § 6:

„Naar et Mæglingsforslag underkastes Afstemning indenfor en Organisation, maa det kun forelægges i Forligsmandens Affattelse.“

Det ærede Medlem siger: Ja, men det kan jo ikke være rigtigt, for det kan kun gælde i det Tilfælde, det er Forligsmandens Forslag, der er Tale om; det kan dog ikke gælde i det Tilfælde, der fremkommer Forslag fra andre. Jeg er i saa Henseende ganske uenig med det ærede Medlem, thi hvis der kommer et Forslag fra anden Side, saa er dette ikke et Forslag, der fremkommer i Medfør af denne Lov, og følgelig gælder denne Lovs Regler ikke for dette Forslags Vedkommende, bl. a. ikke Regelen om, at der ikke maa ske Ændringer deri eller Tilføjelser dertil; det maa der i saa Tilfælde meget godt. Det Tilfælde, det ærede Medlem taler om, ligger efter min Mening udenfor Loven og rammes derfor ikke af dennes Regler, og følgelig synes jeg, at det i § 6 netop maa pointeres, at der ikke maa ske Ændringer, vel at mærke i det Forslag, der kommer frem i Henhold til denne Lov.

Det ærede Medlem fremsatte ogsaa forskellige Udtalelser om, hvad han kaldte de reelle Punkter i Forslaget. For det første nævnte det ærede Medlem Spørgsmaalet om en Stedfortræder. Jeg skal ikke have noget imod, at der siges noget om en Stedfortræder, men jeg vil dog fraraade det, da jeg ikke finder det nødvendigt. Dommeren udnævner jo nemlig i dette Tilfælde, og er vedkommende Medlem syg, vil det kun tage Minutter at faa udnævnt en anden. Det forekommer mig netop heldigt — da der ikke vil være Overflod af Emner til dette vanskelige Hverv —, at man i den foreliggende Situation tager den Mand, man anser for egnet. Men det kan jo diskuteres i Udvalget; jeg skal ikke have noget særligt imod, at man indføjer en Bestemmelse om en Stedfortræder, men jeg tror altsaa ikke, det er heldigt.

Det ærede Medlem rettede en meget skarp Kritik mod den foreslaede Bestemmelse i § 1, sidste Stykke, om, at der ved kongelig Anordning efter Lagtingets Indstilling kan foretages Ændringer i Reglerne om Valget af de 10 Nævnsmedlemmer. Principielt er jeg enig med det ærede Medlem, men det ærede Medlem maa ikke glemme, at det er noget, vi meget ofte har gjort her-
nede. Det ærede Medlem har med mig

været enig om at gøre det i et Tilfælde, hvor jeg for mit Vedkommende nærede meget store Betæneligheder derved, og hvor jeg ogsaa synes, det ærede Medlem maa have gjort det, i en Sag, der efter min Mening var betydelig vigtigere end denne, nemlig i Spørgsmaalet om selve Lagtinget, altsaa den for Færøernes Forfatning grundlæggende Lov. Det ærede Medlem erindrer, at det dør er fastsat, at der skal vælges 22 Medlemmer, som kan suppleres med 3, men ved kongelig Anordning kan dette sidste Tal bringes op med yderligere 2; man kan altsaa ved kongelig Anordning forrykke selve Lagtingets Medlemsantal. Dette forekommer mig at være endnu væsentligere end det, der her er Tale om. Dertil kommer det rent praktiske Hensyn deroppe, at det er lettere at faa en kongelig Anordning indenfor den Ramme, som Loven sætter.

Det ærede Medlem gik ud fra, at man ikke havde Hovedorganisationer paa Færøerne. Dette er ikke rigtigt; man har Købmandsforeningen for alle Øerne og Underorganisationer rundt om de forskellige Steder.

Det ærede Medlem vilde have en udtrykkelig Regel om, at Kompetencespørgsmaal skal afgøres af Domstolene. Jeg ved ikke, om det egentlig er korrekt, for det følger af den almindelige Regel, og hvis vi saa specielt udtaler det her, vil det i mange Tilfælde kunne benyttes som Argument imod os, idet man siger: ja, men naar man her finder det nødvendigt udtrykkeligt at udtale det, kan det ikke være en Følge af almindelige Regler.

Det ærede 1ste Medlem for 4de Kred (Veistrup) dvælede særlig ved Regelen om, at 7 Medlemmer skulde være enige om Udpengningen, og han var ikke ganske klar over, hvorfor man har valgt Tallet 7, idet det ærede Medlem fandt det mere naturligt, naar Antallet af Nævnsmedlemmer er 11, her at sætte Tallet 6. Jeg tror, at Grunden til, at man har valgt Tallet 7 og ikke 6, er den, at hvis Tallet fastsættes til 6, vilde Følgen blive, at en Gruppe alene i Forbindelse med Formanden kunde vælge Forligsmanden, og det vil man udelukke; man vil ikke have, at Arbejderne i Forbindelse med Formanden skal kunne vælge Forligsmanden, og man vil ikke have, at Arbejdsgiverne i Forbindelse med Formanden skal kunne gøre det. Til at kunne det udkræves der en Gruppe plus i hvert Fald Formanden og et Medlem fra den anden Side. Det forekommer mig derfor ganske praktisk, at man netop har sat Tallet til 7. Efter min Mening er Grunden hertil ikke et Ønske om kvalificeret Majoritet, men her foreligger kun et